

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593460848/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

døe med ham; jeg var nærved at kvæles af en bitter Fornemmelse, der alligevel, synes mig nu, var overordenlig velgjørende i sin Resoluti-
on og mægtige Kjærlighed. Men han rettede sig og vedblev:

«Men ogsaa det Vanvid har jeg med Guds Bistand forjaget. Jeg siger Dig det, for at Du skal vide Alt. Bliver Du engang selv Fader, vil Du bedre forstaae mig, Du skal vide, naar Du fristes til at gjøre Uret, at Din Fader vilde døe med Dig for at forebygge det, og Du skal være Din Søsters Vogter. Du skal vaage over hende som en Hund; dette er mit Testamente og min Velsignelse. Tager Du derimod?»

«Ja,» svarede jeg med Graad i min Hals, men af al min Sjæl og alt mit Hjerter.

«Saa skal,» vedblev han, «Himlens Velsignelse komme til Dig som Dug den Aften, Du mindst venter det, og Du skal komme værdig til mig og Din Moder! – Bed nu Dit Fadervor. Herren vil være hos os i denne Stund.»

Efter en lang Pause sagde Fader: «Endnu Et, Axel. Der er en Ting, Du skal gjøre nøiagtig, som jeg siger Dig, ikke mere og ikke mindre. Vil Du love mig det?»

Jeg lovede det.

«Axel, min brave Dreng, mit kjære Barn, jeg troer ikke, at jeg har langt tilbage. Bliv ikke saa angst; jeg vil gjøre Mit for at blive hos Dig og Din Søster. Du kan endnu idag hente Doctoren. Men naar jeg skulde døe snart fra Dig, saa skal Du, saasnart jeg er død, gaae til den Mand, hvis Navn er opskrevet i dette lukkede Brev til Dig, og sige ham: Min Fader er død; han stævner Dem i sit eget og sine Børns Navn. Ikke mere og ikke mindre, og fra det Øieblik skal den Mands Navn være glemt af Dig, hvad end Nogen vil komme og sige Dig. Vil Du gjøre det?»

«Ja, Fader,» svarede jeg; men hvor stærk jeg end var, svigtede Lege-
met, og for første og sidste Gang i mit Liv besvimede jeg.

Den haarde, høitidsfulde, sønderrivende Stund, hvis Bitterhed jeg allerede forud havde prøvet og smagt, kom kun altfor snart. Jeg kunde ikke være lagttager; men enhver gribende Begivenhed danner i Erindringen et faststaaende Billede, som man senere kan ligesom gaae omkring og betragte, og det synes mig, at det var en mærkelig Død.